

Kladivo na čaroděje

MAGIE PRO KAŽDÉHO

01

JIŘÍ PAVLOVSKÝ

FANTASTICKÁ
ÉPOCHA

Kladivo
na čaroděje

Kladivo na čaroděje

První série

1. Jiří Pavlovský: *Magie pro každého*
2. Jiří Pavlovský: *Město mrtvých*
3. Ondřej S. Nečas: *Kruté stroje*
4. Dušan D. Fabian: *Sonáta pro Azazela*
5. Jiří Pavlovský: *Výtah do pekla*
6. Jakub Mařík: *Drsné sny*
7. Ondřej S. Nečas: *Síť přízraků*
8. Martin D. Antonín: *Pekelná šleha*
9. Darek Šmíd: *Žrádlo pro psy*
10. Jiří Pavlovský: *Kladivo na démony*
11. Jan Hlávka: *Bůh strachu*
12. Jiří Pavlovský: *Poslední stadium*

Antologie

Jiří Pavlovský (ed.) a kolektiv: *O krok před peklem*

Samostatný román

Jiří Pavlovský: *Slepý hon*

Kladivo na čaroděje

MAGIE PRO KAŽDÉHO

© Jiří Pavlovský, 2012, 2024

Cover © Lubomír Kupčík, 2012, 2024

Czech Edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2012, 2024

ISBN 978-80-278-0187-9 (print)

ISBN 978-80-278-1436-7 (ePub)

ISBN 978-80-278-1437-4 (mobi)

ISBN 978-80-278-1438-1 (pdf)

Kladivo na čaroděje

*Praha je magické město – a ta magie vás může zabít.
V tom lepším případě.*

Když vám teče do bot, když vás pronásledují přízraky – koho zavoláte?

Tým Felixe Jonáše určitě ne. Pokud už by přece jen přijeli, tak vás nechají pekelným silám napospas, aby vám pak mohli vybělit byt. Jenže někdy je situace tak zoufalá, že vám nezbyvá nic jiného než obrátit se na lidi, kteří jsou naprosto odepsaní – a doufat, že to přežijete.

Série *Kladivo na čaroděje* vás zavede do našeho světa, jak ho neznáte... a jak ho ani netoužíte poznat. Alespoň ne na vlastní kůži. Světa magie, temných přízraků, ožvlých mrtvol, zabijáků, démonů, psychopatů, nekrofilů, upírů – a to mluvíme jen o kladných hrdinech. Ti, proti kterým bojují, jsou ještě mnohem horší...

Předehra

Ten den, kdy Jáchym Kalach zemřel, znovu uslyšel ten zvuk. Včera ho slyšel poprvé. Nejdřív si myslel, že se mu něco dostalo do převodů kola a teď to tam šelestí, ale pokračovalo to, i když zastavil.

Možná má něco s ušima. Zatřásl hlavou. Měl pocit, že se to má dělat, když člověku zalehne v uších. Zvuk, jako by se něco otíralo o drsný povrch, dál tiše škrábal o třmínek a kovadlinku.

Tehdy si Kalach poprvé uvědomil, proč ho ten zvuk tak znervózňuje. Hýbal se. Nebylo to statické hučení v uších, posouval se, utichal a zase sílil. Byl to zvuk, který dělala živá bytost.

Kalach se rozhlédl. Dopředu i dozadu se táhla vilová ulička. Jednu stranu chodníku okupovala auta, na druhé důchodce venčil kokršpaněla. Když poznal postavu na kole, zvedl dva prsty k čelu v přátelském vojenském pozdravu. Kalach, ač nositel modré knížky, pozdrav opětoval. Byl doma. Tady to znal. Tady mu žádné nebezpečí nehrozí.

Jenže od toho obřadu před osmi měsíci, kdy se dostali do proudů magie hlouběji než kdykoliv předtím, se stále necítil v bezpečí. Byla to jejich práce, hledat pravdu... Ale jsou věci, které je lepší nevědět.

Znovu se ozvalo to, co připomínalo drhnutí látky o nerovný povrch, ale nikde poblíž nebylo nic, co by mohlo ten zvuk vydávat.

Klid, říkal si Kalach. Tyhle věci mají vždycky nějaké naprosto primitivní vysvětlení.

Nebo taky ne, řekl mu jeho vnitřní hlas. Víš sám, kolik je kolem divných věcí. Spoustu jsi jich viděl. Některé jsi i sám vyvolal.

Kalach slezl z kola, opřel ho o dřevěný plot, ze kterého už opadala většina zelené barvy a teď vypadal jako plotový

zelenomodrý dalmatin, a nasál vzduch, jestli nezachytí slabou vůni magie. Cítil jen sladkou vůni kytěk ze zahrádky, pachy z kuchyní, kde se připravovaly večeře, a trochu těch výfukových zplodin z hlavní ulice. Nic jiného.

Penzista už zapomněl, že ho pozdravil, a znovu zvedl dva prsty k čelu... a nechal je tam. Náhle to nepřipomínalo pozdrav, spíš hlaveň pistole přitisknutou ke spánku. Vrásčitá tvář se roztáhla do úsměvu. Kalach couvnu, narazil do plotu a ulicí se rozlehlo řinčení spadlého kola. Pes se rozštěkal.

Důchodce se překvapeně podíval na zvednutou pravačku a aby si nějak její chování odůvodnil, uhladil si prořídlé vlasy.

Kalach zvedl kolo. Netroufal si na něj nasednout, radši ho popadl za řídítka a krácel ulicí dál.

A znovu to zaslechl.

Kdyby to aspoň znělo výhruzně, ale byl to jen obyčejný zvuk. Šchšchrškr.

Za okny vilek barevně blikala televize. Kalach tlačil kolo pod rudnoucí oblohou a říkal si, proč by se měl v takovémhle kýčovitém prostředí něčeho bát. Baráčky, kytky, západ slunce, pán venčící psíka, opilec opírající se o stěnu domu...

Opilec se pohnul.

Šchškrššštr.

Nejdřív přišla úleva a pak strach. Úleva, když si Kalach uvědomil, kdo ten zvuk vydává.

A strach ve chvíli, kdy si všiml, že opilec upírá oči přímo na něj, nemrká ani nekmitá pohledem a ve stejném úhlu, opíraje se o zeď, se posouvá pomalu blíž. A s každým krokem se ozve to zašustění, jak se látka na opilcově kabátu otírá o omítku.

Je to jen opilec. Nebo místní magor.

Nikdy jsem ho tu neviděl.

Tak prostě jen magor. Přišel se podívat, co máme v popelnicích.

Kalacha lákalo nasednout na kolo a zkusit kolem muže projet, ale nemohl se zbavit iracionálního strachu z toho, že muž napřáhne ruce, chytí ho, strhne z kola a...

Co mi tak může udělat? Pozvracet mě?

Schškršššš.

Muž se blížil. Pomalu. Neměnnou rychlostí, opřený ramenem o zeď, která...

Skončila.

Muž bez sebemenší změny výrazu vstoupil do prázdna. Kalacha zabořily oči a podvědomě udělal krok vpřed, aby muže zachytil... Ale ten jen udeřil ramenem do dřevěného plotu a pokračoval v cestě dál. Kabátem strhával oschlou barvu.

Všechno bylo v pořádku.

Až na to, že mezi koncem domu a plotem byla metrová mezera.

Kalach otočil kolo.

Důchodce stál na kraji silnice a dva prsty měl přitisknuté ke skrání.

Kalach naskočil na kolo a začal zuřivě šlapat. S každým šlápnutím se vzdaloval domovu, který ještě před chvílí představoval bezpečí. Ohlížel se za sebe, takže není divu, že včas nezahlédl auto vyjíždějící z boční uličky.

Najednou bylo kolo nad ním. Hasnoucí slunce explodovalo do bílé supernovy a chvíli po něm dorazila bolest. Něco tvrdého mu vyrazilo vzduch z plic. Teprve pomalu si uvědomoval, co se stalo. Narazilo do něj auto.

Ležel na silnici a zkoušel se pohnout. Bolelo to, ale šlo to.

Proti zapadajícímu slunci ani neviděl postavu, která vystoupila z auta a běžela k němu.

„To nebyla moje chyba!“ křičela postava ženským hlasem. „Já za to nemůžu! Jela jsem podle předpisů... Nestihla jsem zabrzdit... To není moje vina!“

„Jde po mně,“ snažil se říct Kalach.

„Je vám něco? Mám zavolat sanitku? Asi mám, co? Ale není to moje vina, to přece všichni...“

Kalach se zespoda díval na ženu, jak se rozhlíží po svědčích, kteří by potvrdili, že nehoda nebyla její vina. A pak ještě někoho. Někoho, kdo se opíral o plot a pomalu se blížil.

Kalach se pokusil vyhrabat na nohy. Zvládl to. Nemá nic zlomeného. Kolo to schyťalo hůř.

„Ležte!“ křičela žena. „Musíte být v té... pohotovostní poloze! Jestli máte zlomenou krční páteř, tak...“

Kalach jen mávl rukou. „Můžete... můžete mě odvézt?“
 „Musíme počkat na sanitku..., můžete mít vnitřní krvácení...“

„Je...“ Kalach nemohl popadnout dech. „Je mi... dobře. Jen mě odvezte...“

„Nechcete přece jen počkat na sanitku?“ Žena zaváhala. Kalach zavrtěl hlavou a málem spadl. Žena se konečně rozhodla a otevřela mu zadní dveře. „Nastupte si..., ale opatrně, ať si ještě něco neuděláte.“

Kalach beze slova nastoupil. Bolelo to jako čert. Možná má přece jen něco zlomeného. Možná žebro nebo tak něco. Žena, spíš holka, když se na ni Kalach teď pořádně podíval, zvedla jeho kolo. „Zkusím ho dát do kufru, ano?“ řekla.

„Nechte ho být,“ řekl Kalach, ale to už klaplo víko kufru a zakrylo mu výhled zadním oknem. „Nechte ho být,“ zopakoval Kalach už jen sám pro sebe.

Muž u plotu nebyl. Zmizel. To by mělo být dobře, ne? Kde ale je? Nemohl jen tak zmizet...

Škrchchšch.

Kalachovi se zastavilo srdce. Nemohl dýchat. Bylo to blízko. Bylo to....

Bylo to hned vedle něj. Cítil to. Ale nedokázal se otočit. Zíral vpravo, na prázdnou ulici, ztuhlý hrůzou a bál se otočit. Jako by to, co sedí vedle něj, bylo mnohem hroznější než to, co mu to může provést.

Proč se toho tak bojí?

Do výhledu mu vplula ruka. Byla bledá a hladká.

„Pomoc!“ vykřikl Kalach, ale z úst se mu vydralo jen zachroptění. Něco mu drtilo krk.

„Nejde to tam,“ řekla holka od kufru. „Bude vám moc vadit, když tady to kolo necháme? Nevejde se mi do kufru a nemám zahrádku. Můžu ho tady nechat?“

Vyserte se na to blbý kolo! byla poslední souvislá myšlenka, které byl Kalach schopný. Pak něco prasklo a Jáchym Kalach umřel.

I.

Mohutný ošetřovatel našťvaně dusal chodbou a Monika s Evženem se s ním snažili držet krok.

„Máme tady spoustu práce, víme,“ oznámil ošetřovatel, aniž by se na ně podíval. „Spoustu práce. Nesedíme tady celé dny na zadku. Spoustu práce.“

„Chápu,“ řekla Monika a tvářila se jako ztělesnění pochopení.

„A nemůžeme všeho nechat jen proto, že si lidi najednou, zčistajasna, vzpomenou na svýho otce.“

„To chápu,“ řekla Monika a odhrnula si hnědé vlasy z brýlí.

„A je nám to moc líto, že vás takhle...“

„To bych pak nedělal nic jinýho. Od návštěv jsou návštěvní hodiny.“

„Už jsme to vysvětlovali vám i paní doktorce,“ řekla Monika.

„Vysvětlovali, vysvětlovali,“ zahuhlal ošetřovatel s nadřazeností člověka, který už nemůže klesnout níž, a tudíž se nemá čeho bát. „Vy nemáte jindy čas. A já ho mám na rozdávání?“

Ošetřovatel se zastavil u dveří.

„Tady to je?“ zeptal se Evžen. Ani se nesnažil, aby působil chápavě a trpělivě. Monika ho zpražila pohledem.

„Ne. Zastavil jsem se tady, protože je tu hezký výhled.“ Ošetřovatel vytasil svazek klíčů a dramaticky zachřestil. „Mám vám odemknout?“

„Není...“ začala Monika.

„Co?“

„Nebezpečný?“

„Co já vím? Je to váš otec. Nejste mu teda moc podobný.“

Nebyli. Monika byla drobná hnědovláska a Evžen vytáhlý zrcek s věčně nakyslým výrazem. Teď momentálně ještě nakyslejším. „Je vám něco do toho?“

„Ne. Není. Já je tady jenom krmím a starám se, aby brali prášky a moc si ho nehonili.“

Nemocniční chodba smrděla dezinfekcí a barvou. Stěny byly čerstvě natřené optimistickou zelenou, kterou by pacienti jistě ocenili, kdyby většinu dne nebyli zavření ve svých celách. Ošetřovatel odemkl a ustoupil. „Můžete dovnitř.“

Pacient stál zády k nim, čelem ke stěně. Nehnutě. Vysoká, hubená postava s aureolou světle hnědých vlasů. Nehýbal se, jen dlouhé prsty sebou škubaly, jako by se dotýkaly elektrických drátů.

„Haló?“ řekl Evžen.

„To máte marný,“ řekl ošetřovatel, „ten se ani nehne. Jen tam stojí.“

„Nemluví?“ zeptal se Evžen.

„Ne.“

Muž stojící u stěny, jak si Monika všimla, byl oblečený ve vínových teplácích. Visely na něm, jako by je podělil po oběžném bratrovi. Vlasy mu někdo ledabyly sestříhával, takže na různých místech dosahovaly různé délky. Hlavu měl zaklíněnou mezi ramena, jak to tak bývá u většiny vysokých lidí, kteří žijí celý život ve strachu, že narazí do horního rámu dveří. Zada měl ale rovná. Spolknul pravítko, říkal tomu skutečný Moničin otec.

„Nevypadá zrovna vykrmeně,“ odvětil Evžen.

Monika šla pomalu vpřed, směrem ke stěně, na kterou muž zíral. Zatím viděla jen špičatý nos a levou tvář...

Pacient se podíval na ni. Ne. Ne na ni. K ní. Skrz ni. Kolem ní. Monika ustoupila.

„Klid. Občas tohle dělá. Ale nevidí vás. Nebo aspoň nechápe, že vás vidí. Nebo tak něco. Nejsem doktor.“

Pacient se otočil a znova ztuhl. Dlouhá postava s roztřepeným účesem a doširoka otevřenýma nemrkajícíma očima vypadala jako něco mezi šilným profesorem a číhajícím psychopatickým zabijákem. Obojí mohla být pravda. Monika si všimla šedých očí, úzkých rtů a propadlých tváří a litovala, že se k tomuhle nechala přemluvit. Vždyť jí ani neřekli, kdo to vlastně je. A měla tušení, že ani Evžen neví všechno.

„Tak co?“ zeptal se ošetřovatel a podrbl se na břicho. „Co teď máte za plány? Tatínka jste viděli, tak co budete ještě chtít?“

„Co budeme chtít?“ řekl Evžen. „Budu chtít vytáhnout tuhle pistoli,“ vytáhl pistoli a namířil na ošetřovatele, „a zastřelit vás.“

Ošetřovatel stačil jen otevřít pusou, než ho silný elektrický výboj srazil k zemi. Ve vypočítávané cele to ani nezadunělo.

„Tys ho zastřelil?“ vyjekla Monika.

„Jsi blbá? Vypadá snad tohle jako pistole?“

„Tak proč jsi mu říkal, že ho zastřelíš?“

„Chtěl jsem ho vyděsit.“

„Člověka dost vyděsí už jen to, když do něj pustíš elektriku.“

Evžen do ošetřovatele jen tak zkusmo kopl nohou. Žádná reakce. Otevřel tašku a vytáhl z ní bílé pláště.

„Tohle nevyjde,“ řekla Monika, ale vzala si jeden plášť na sebe.

„Uvidíme,“ zahuhlal Evžen. Oblékl se. „Ředitel blázince udělá to, co mu strejda řekne. Netroufne si říct ani fň. Strejda na něj ví věci ještě z minula, kdy se sem zašivali disidenti. Všechno bude v pohodě.“

„Každej si nás všimne,“ namítla Monika.

„Každej se na nás vykašle. Lidi se zajímají jen o to, co se jich přímo týká. O tom jsme se už bavili. Proto to taky děláme. Lepší svět, ne?“

„Lepší svět.“

„Podívej se na chodbu.“

Monika vyhlédla na chodbu. Uviděla zelenou barvu na stěnách, matné zářivky přisáté ke stropu, tlusté kabely táhnoucí se po stěnách a běžové prošlapané linoleum. „Nikdo nikde.“

Evžen si prohlédl pacienta a popostrčil si brýle na nose. „Vypadá snesitelně, ne?“ Zvedl muži ruku a zamával s ní Monice. „Nazdar! Jak se daří?“

V následující chvíli se opíral zády o stěnu cely a Monika mu vztekale dýchala do obličeje. „Tak poslouchej. Nevím, jestli ti to došlo, ale to, co tady děláme, je zločin. Zařídila jsem se podle tebe, protože jsem měla pocit, že víš, co děláš. Tak přestaň dělat kravinu. Tohle není hra. Musíme se odsud dostat.“

„Nezblázní se,“ syknul Evžen. „A koukej mě pustit.“

Monika o krok ustoupila. „Ty to pořád bereš jako hru.“

„No a? To se mám tvářit jako ty? Jako zasraná revolucionářka?“

„Až nás zavřou, tak chci vidět, jestli ti tenhle pohodový přístup zůstane.“

„Jestli jsi měla nějaké námitky proti plánu, tak jsi to měla říct před akcí. Teď není ta nejlepší chvíle.“ Evžen si zkontroloval bílý plášť. „Nepanikař.“

Monika zatnula zuby, řekla: „Já...“ a zajčela.

Ošetřovatel ležel na podlaze, z úst mu na podlahu vytékala stružka slin, oči měl nepřítomně zaostřené kamsi ke stropu, ale Moničino lýtko držel pevně.

K Moničině jekotu se přidalo ječení z okolních cel.

„Prašť ho! Prašť ho!“ ječela Monika.

Evžen kolem sebe těkal očima. „A čím asi?“ Vypolstrovaná cela velký výběr těžkých předmětů neskýtala. Vyběhl na chodbu, uběhl pár kroků, pak přeběhl na druhou stranu a vrátil se bezradně zpátky.

„Tak dělej něco!“ křičela poskakující Monika.

„Co asi?“

Ošetřovatel se sípavě nadechl.

„Usmaž ho! Střel ho!“

„Neječ! Ta pistole byla na jedno použití!“

„Tak něco udělej!“

Evžen měl podivné zábrany kopat do ležících lidí, ale tentokrát se přemohl a nakopl ležícího ošetřovatele přímo do ledvin. Sevření nepovolilo. Evžen kopal dál, s čím dál větší zuřivostí.

Něco křuplo.

Ošetřovatel sebou cukl a vytřeštil oči.

„Je to dobrý, nějak jsem ho...“

Silné prsty druhé ruky obemkly Evženův kotník. Evžen si jen stihl pomyslet, jak může mít člověk, který pracuje v nemocnici, tak špinavé ruce – a už padal k zemi. Podlaha byla měkká, ale i tak mu otřes vyrazil dech.

„Svi... svině,“ řekl ošetřovatel. Evžen se převrátil, klekl si na kolena a nešikovně ho praštil pěstí do nosu. Monika zatím

ošetřovatele kopala botou s přezkou do hlavy. Ne moc silně, ale vytrvale.

Pacient zatím stál a lhostejně se díval směrem k otevřeným dveřím cely.

Evžen udeřil ošetřovatele do krku. A pak znovu. A silněji. A ještě jednou. Dokud nezačal muž brunátnět a chrčēt jako vypouštěný balon. Evženovi přišlo, že se zvuk šíří nemocnicí jako jedovatý plyn.

„Drž hubu! Drž hubu!“ zašeptal Evžen a přitiskl muži dlaň na pus. Ošetřovatel chroptěl dál. Evžen přitlačil. Ošetřovatel rozevřel ústa a skouzl.

Evžen zaječel.

Ošetřovatel, s obličejem od krve, vlastní i cizí, se vítězoslavně usmál.

Evžen se podíval na svou ruku. Něco na ní chybělo. „Ten hajzl mi ukouzl prst,“ řekl překvapeně.

Usmívající se ošetřovatel se zakuckal a vytřeštil oči. Pustil Moniku i Evžena a chytil se za krk.

„Ukouzl mi prst,“ řekl Evžen s pohledem na chybějící kus prsteníčku.

Ošetřovatel měl ústa rozevřená jako vycpaný sumec. Sípal a svíjel se na podlaze.

„Ukouzl mi prst,“ zopakoval Evžen.

„On se dusí,“ řekla Monika.

„Co?“ Evžen se poprvé podíval na ležící postavu.

„Dusí se! Musíme zavolat pomoc!“

„Ukouzl mi prst!“

Ošetřovatel sebou ještě párkrát škulbl, a pak se přestal hýbat definitivně.

„Je mrtvý? Je mrtvý? Je mrtvý?“ opakovala Monika.

„Já nevím! Jak to mám vědět?“

„Možná je jenom v bezvědomí. Nemáš zrcátko?“

„Zbláznila ses? Zrcátko?“

„Jestli dechává!“

„Ser na zrcátko! Potřebuju svůj prst!“

„Zabili jsme člověka... co budeme dělat?“

„Musím dostat zpátky svůj prst!“

„Kašli na prst! Musíme odsud pryč!“

„Na tom prstu jsou mý otisky,“ řekl Evžen a snažil se udržet zběsile kmitající myšlenky na uzdě. „Jestli ho najde policie, tak nás má.“ Monika se sesula a začala brečet.

Evžen propadl zoufalství. Byl v tom sám. Jestli je chytanou, tak Monika hodí všechno na něj. Od ní pomoci čekat nemůže. Tak co má dělat? Co má, kurva, dělat? Možná kdyby sebou hodil – doma je za hodinu, vezme si pas, na hranicích je za chvíli, jenže dneska se odevšad vydává. A nemá žádný prachy. Proto se taky přidal ke strejdovi. Strejda měl kontakty ještě z minula. Kdysi byl borec a mohl být zase. A borec mohl udělat i z Evžena. A teď má na krku vraždu.

Podíval se do ošetřovatelských široce rozevřených úst. Něco tam vzadu bylo. Něco tam bylo...

Opatrně vsunul do úst nezraněnou ruku. Snažil se nedotýkat vlhkých stěn. Nedosáhl. Přitlačil a prorval ruku mezi zuby. Jazyk zatlačil do spodního patra. Jak to je? Je tam dýchací trubice a jícen. Musí tam někde být dva otvory. Prst musí být v dýchací trubici.

Už měl v ošetřovatelských ústech ruku až po zápěstí. Měl pocit, že ho mužovi vytřeštěné oči sledují. Ne, nemůže se pozvracet. Nesmí se pozvracet. Musí to zvládnout. Je to na něm. Tak se, kurva, vzchop, chlape!

Posunul ruku dál. Mužův krk se vyboulil jako had, který polyká králíka.

„Co... co to děláš?“ vykvikla Monika.

„Hledám... svůj prst...“

Něco nahmatal. Něco sevřel mezi palcem a ukazováčkem. Zatáhl za to. Nehlo se to. Zabral víc a vytáhl ruku, poškrábanou od zubů, ven. V ruce držel malý kousek masa.

„Doprdele. Já mu vyrval mandle,“ řekl Evžen.

„Má to nehet,“ špitla Monika.

„Co?“

„Nehet. Má to nehet.“

Evžen ten kousek masa otočil a uviděl nehet. Chvilí se na něj jen díval a pak strčil prst do kapsy. Bude to v pohodě. Nakonec to všechno dobře dopadne.

Takhle myšlenka mu vydržela pár vteřin, než zjistil, že sedí v místnosti, kde je:

- jedno mrtvé tělo
- spousta jeho krve
- spousta jeho otisků
- hysterická Monika (a spousta jejích otisků)
- nehybný blázen, kterého měli dostat pryč.

Možná by se měl radši rovnou zabít.

„V těch pláštích ven nemůžeme,“ řekla Monika zoufale. „Jsou od krve.“

„Jenom můj,“ zamyslel se Evžen. „A není jí tolik. Možná bude stačit, když ho otočím.“

Zkusil to. Vypadalo to divně, ale z dálky si toho člověk ani ne všiml. Dalo se to. „Tak jdeme,“ řekl Evžen. „Plán je stejný. Musíme se dostat k autu. Ve vrátnici mají instrukce, aby nás pustili.“

Evžen si v té chvíli připsal do seznamu problémů ředitele blázince, který věděl, že tu jsou a kdo je posílá. Za tohle ho strýc zabije.

Za tohle ho strýc možná vážně zabije.

„Nemůžu vstát,“ řekla Monika.

„Co?“ zeptal se nepřítomně Evžen.

„Nemůžu vstát.“

Evžen ji postavil na nohy. „Dobry?“

„Ne.“

„Vydrž ještě chvílku. Vydrž. Prosím tě. Za chvíli jsme venku, odevzdáme ho a všechno zase bude v pohodě. Postarají se o nás. Tohle všechno smáznou, jako by se nic nestalo.“

„Ale stalo se to.“

„Uvidíš, všechno bude dobrý. Věř mi. Strýček se o to postará.“

Monika se na něj jen podívala.

„A nebreč. Doktoři nebrečí.“

„Já vím.“

Muž a žena v bílých lékařských pláštích vyšli na chodbu a každý držel z jedné strany pacienta s prázdným pohledem. Žena si rukávem volné ruky otírala mokré obličej. Zabouchli za sebou dveře s nápisem Felix Jonáš a pokračovali chodbou vstříc východu z pavilonu.

* * *

Chodba se táhla donekonečna a ještě o kus dál. Ještě před pár minutami jim hrozil snad jen trest za napadení, z čehož by se možná mohli dostat s podmínkou. Teď už byl v sázce kriminál.

Evžen měl zraněnou ruku strčenou v kapse. Zranění si sice ovázal kusem zničeného pláště, ale šok si na něm začal vymáhat svou daň.

„Je ti dobře?“

„Jo. Fajn.“

Někdo v dálce zařval: „Oběd! Všichni do jídelny!“

„Co to znamená?“ zeptala se Monika.

Evženovi se začaly dělat mžitky před očima. „Že je oběd. Že mají jít... všichni do jídelny.“

Dveře na druhém konci chodby se rozlétly a dovnitř vpadla postava v modrých teplácích. Za ní pádila obtlouklá sestřička. „Vrať se! Okamžitě se vrať!“

„Ne! Ne! Já nechci! Špenát je čert!“ Pacient se najednou zastavil a upřel bledý pohled na podivnou trojici. „Zlý lidi!“ zaječel.

„Ale houby,“ popadla ho sestřička za rameno. „Jsou to doktoři. Doktoři jsou hodní. Doktoři ti chtějí pomoci!“ Zarazila se a zamžourala směrem k doktorům a jejich pacientovi.

„Zlí lidi!“ využil pacient chvilky nepozornosti, vytrhl se a utíkal zpátky. Zřejmě usoudil, že špenát je přece jen bezpečnější. Sestřička se pustila za ním.

„Co teď?“

„Jdeme. A tvař se sebejistě.“

„Necítím se sebejistě.“

„Tak se tak tvař.“

* * *

Všechno šlo jako na drátku. Ošetřovatelé a doktoři po nich občas vrhli pohled, ale když dva lidé v bílých pláštích odvádějí pacienta, automaticky všichni předpokládají, že o tom někdo něco ví a že k tomu někdo dal souhlas a že není důvod, proč

by si s tím měli dělat hlavu. Samozřejmě malér by byl, kdyby cestou narazili na Jonášova ošetřujícího lékaře, ale tohle si Evžen pojistil a vybral si den, kdy měl volno. Pro případ dotěrných dotazů měli připravenou celkem přesvědčivou historku a pro ještě větší dotěry telefon na ředitele – aspoň původně. Momentálně si z toho nepamatoval ani slovo a pochyboval, že by vůbec dokázal promluvit.

Procházeli jídelnou. Byla to jistější trasa.

Lidé, kteří prohráli svůj boj s realitou, seděli sklonění nad talíři a plastikovými příbory z nich lovili kusy beztvareho nemocničního jídla. Někteří to do sebe házeli se zuřivostí, která nasvědčovala, že jim jídlo kdysi udělalo něco hodně ošklivého a teď přišel čas na pomstu.

Evžen si právě vyměňoval s vážnou sestřičkou rozpačité úsměv typu „možná si na mě nevzpomínáte, ale už jsme se párkrát viděli“, když se rozkřičel první pacient.

„Krev! Krev!“

Vymrštil se na nohy a ječel pořád dokola: „Krev! Krev! Krev! Krev!“

Kapsa Evženova pláště byla rudá krví. Improvizovaný obvaz nestačil.

„Krev! Krev! Krev!“

Dívka, docela hezká, jak si Evžen všiml, začala ječet a kývat se dopředu, dozadu. O stůl dál se na sebe dva v teplácích vrhli a podle všeho se snažili ukousnout si uši. Jedna z pacientek to vzala jako pokyn ke svléknutí.

Do místnosti vpadli ošetřovatelé. Chaos se ještě znásobil. Všichni ječeli, pištěli, křičeli a do toho se stále ozývalo pravidelné: „Krev! Krev! Krev!“ Nikdo si nevšiml trojice, která vyšla druhým vchodem. Nevšimli si jí ani dva ošetřovatelé, kteří kolem ní proběhli. Nevšiml si jí ani chlápek ve vrátnici, který se zrovna snažil telefonem zjistit, co se to děje.

„Jsme venku,“ řekl Evžen, když seděli v autě. „Povedlo se nám to.“

„Zabili jsme člověka.“

„Třeba ne,“ otočil klíčkem v zapalování. Chybějící prst dal o sobě bolestivě vědět. Ale teď na to nebyl čas. „Tím, že jsem